

חומר למחשבה... הפרדוקס של זמנו

הפרדוקס של זמנו הוא שיש לנו בניינים יותר גבוהים, אך אופי קצר רוח.
אנו מבזבזים יותר אך יש לנו פחות, קונים יותר אך נהנים פחות.
יש לנו בתים גדולים יותר, אך משפחות קטנות, יותר מחויבויות ופחות זמן.
יש לנו יותר תארים אך פחות שכל ישר, יותר ידע ופחות שיקולי דעת,
יותר מומחים אך יותר בעיות, יותר תרופות ופחות בריאות.

הכפלנו את רכושנו, אך צמצמנו את ערכינו.

אנחנו מדברים הרבה, אהבים פחות ושונאים יותר מדי.

למדנו לבנות חיים לעצמנו אך איננו חיים אותם במלואם.

הגענו לירח, חזרנו ממנו ואיננו סובלניים כלפי הזולת.

הקפנו את החלל החיצון אך לא את הפנימי.

ניקינו את האוויר אך זיהמנו את הנפש שלנו.

הגברנו את הכמות וצמצמנו באיכות.

אלו זמנים של אנשים יותר גבוהים עם אופי יותר חלש.

זהו זמן שמבלים מול חלון הראוה ופחות מאחורי הדלת.

וזו העת בה הטכנולוגיה יכולה לקרב אליך מסר ובאותו זמן הנך יכול להחליט לשנות.

משרד החינוך
המינהל הפדגוגי
הפיקוח ליישום חוק זכויות התלמיד

אל תשמור שום דבר לאירוע מיוחד. כל יום שאתה חי היינו אירוע מיוחד ולכן...
קרא יותר ונקה פחות, שב במרפסת, תהנה מהנוף מבלי להסתכל בעשבים השוטים,

בלה יותר זמן עם משפחתך וחבריך ופחות זמן בעבודה.

החיים הם רצף של חוויות ליהנות מהן ולא רק על מנת לשרוד.

השתמש בכלים חדשים, לבש את בגדיך החדשים בשביל ללכת לסופרמרקט.

אל תשמור את הבושם היקר למסיבה מיוחדת, השתמש בו בכל פעם שמתחשק לך.

המשפט-יום אחד...אי פעם.. סלק אותו משפתך.

אם יש דבר ששווה לעשותו, להקשיב אליו, להתבונן בו, הזמן הוא עכשיו.

אם היינו יודעים כמה זמן נותר לנו, בטוח היינו רוצים לבלות עם האהובים עלינו.

מבלים במסעדות ומבקרים במקומות היפים לנו כל-כך.

מעט דברים היו מכעיסים אותנו לו ידענו כמה החיים קצרים.

היינו מחדשים קשרים עם חברים שמזמן לא פגשנו.

היינו כותבים את אותם מכתבים שתמיד רצינו.

היינו חוזרים ואומרים להורינו, ילדינו, למשפחה ולחברים כמה, ובאמת אנו אוהבים אותם.

לכן אל תנסו לעצור, או לשמור שום דבר שיכול להוסיף חיוך ואושר לחייכם,

כל יום, כל שעה, דקה ושבוע, זה משהו מיוחד...